

תשובנה הסנוניות הכהות

מספרדית: עמוס נוי

גוסטבו אדולפו בֶּקֶר (1836-1879) נחשב לגדול המשוררים הרומנטיים בספרד במאה ה-19 בדור שלאחר דה אספרונסדה, ומתויג לעתים קרובות כמשורר פוסט-רומנטי או כמבשרה של השירה המודרנית הספרדית. הוא מת בן 34. בתרגומי הלכתי בעקבות פאקו איבנייס, שהשמיט בביצוע שלו את הבית השלישי, האחרון, של השיר המקורי, כנראה מסיבות פואטיות שאני יכול להבין: יש בבית האחרון סוג של רחמים עצמיים ורברבנות גברית-משהו, נוסח "לא תדעי עוד אהבה כאהבתי", שפוגם באופיים הצלול, הלירי והפטאלי של שני הבתים הראשונים.

ע"נ

תִּשְׁבְּנָה הַסְּנוּנִיּוֹת הַכֹּהוֹת
לְקַנֵּן עַל אֶדֶן חִלּוֹנָה,
וְשׁוּב, כְּנִפְיָהֶן בְּזִגְגִית,
עוֹלְצוֹת הֵן תִּתְּנָה קוֹלָן;
אֲבָל אֵלּוּ שִׁפְסָקוּ מִמְּעוֹפָן
כְּדֵי לְצַפּוֹת בְּאֲשָׁרֵי וּבִיפְיָהּ,
אֵלּוּ שֶׁהִפִּירוּ אֶת שְׁמוֹתֵינוּ...
הֵן... לֹא תִשְׁבְּנָה לְעוֹלָם!

יָשׁוּבוּ יוֹנְקֵי הַדְּבֶשׁ
לְטִפֵּס עַל קִירוֹת הַגֶּן,
וְשׁוּב, יָפִים אֶף יוֹתֵר לַעַת עֶרֶב,
פָּרַחֲךָ יִנְצוּ כָלָם;
אֵן אֵלֶּה שִׁמְלָאוֹ טְפוֹת טַל
בְּהֵן צִפִּינוּ כְּשֶׁרָעְדוּ בְּנִפְלָן,
כָּאֵלּוּ הַיּוֹם עֲצָמוּ דוֹמָע...
הֵם... לֹא יָשׁוּבוּ לְעוֹלָם!